

Hvordan kan det være, at der er 50 pct. forskel på den tid, en hjemmehjælper har til rådighed for en ældre i den kommune, der tilrettelægger det bedst, i forhold til den kommune, der gør det mindre godt, når vi taler om, at det er den samme udgift? Man kan altså udnytte face to face-tiden i hjemmehjælpen i én kommune 50 pct. bedre end i den anden.

Hvordan kan der være op til 100 pct. forskel i udgiften til plejehjem, når det ikke kan aflæses i serviceringen? Hvordan kan der være 60 pct. forskel på udgiften pr. elev på samme klassetrin i folkeskolen, når man ikke kan aflæse forskellen i resultatet?

Derfor er der grund til at stille det spørgsmål, som også fru Line Barfod stiller: Hvad er det, der er galt? Hvad er det i det system, der egentlig gør, at der er den store forskel? Hvad kan vi lære af det bedste? Hvad kan vi lære ved at lytte til medarbejderne det ene sted og det andet sted? Det er præcis det projekt, vi har sat i søen med kvalitetsreformen, og de svar finder vi forhåbentlig i den proces frem til juni næste år. Jeg glæder mig til den og håber også, at fru Line Barfod vil tage del i den.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu tror jeg ikke, jeg er inviteret til mødet den 30. november, og så bliver det lidt svært at tage del i det.

Problemet er jo bl.a., at regeringen og Dansk Folkeparti har sendt en byge af krav ud til de offentligt ansatte om, at de ikke kun skal tage sig af børnene og de ældre, men at de også skal dokumentere og kontrolleres og testes osv. Man skal kunne måle og veje deres indsats, så der kan komme private ind på området og man kan måle og veje de forskellige i forhold til hinanden. Det har lagt beslag på utrolig mange af de penge, der bliver brugt.

Nogle af de steder, man har gjort det rigtig godt, er bl.a. nogle af de steder, hvor man har valgt at se stort på alle de krav til kontrol osv. og i stedet har haft tillid til, at medarbejderne sammen med brugerne selv kan organisere arbejdet.

Hvis finansministeren ville tage ud i virkeligheden og turde have tillid til, at medarbejderne og borgerne selv kan organisere arbejdet, frem for at være optaget af, at vi skal gøre det bedst mulige, for at private kan komme ind på markedet, så tror jeg godt, vi kan gøre det bedre. Men lige nu er problemet, at mange skal løbe så stærkt og skal opfylde så mange krav i form af

kontrol osv., at de bliver slidt ned. Derfor har de brug for, at der kommer flere hænder, og det koster penge.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Må jeg dele svaret i to og spørge: Er det i Folketinget, man stiller krav om, at man kontant skal vide, hvad der bruges pr. ældre, pr. folkeskoleelev, pr. barn i vuggestuen? Hvem er det, der spørger til det? Vi kan gå tilbage i Folketingets forhandlinger og se, hvem der afæsker regeringen det svar. Hvem stiller krav om særlig specifikke regler og styringssystemer, når der kommer et eksempel på dårlig ældrepleje, eller hvad ved jeg? Hvem er det, der stiller krav om, at man nu skal gøre noget og gribe ind?

Den anden del af svaret er: Kvalitetssikring. Vi mener, at det er rimeligt, at den ældre på et plejehjem kan få at vide, hvad man kan forvente af det plejehjem, hvad man selv har krav på, og at de pårørende ved det. Det samme gælder skolen: at vi ved, hvad vi kan forvente af skolen, og hvilke krav vi kan stille.

Det kalder jeg ikke bureaukrati. Det kalder jeg i virkeligheden et arbejde, som i ethvert demokratisk samfund burde være udført for mange år siden, så man hjælper borgerne – især dem, der har det svært – og så det er rimelig let at få at vide, hvad de kan forvente, hvis de får brug for hjælp af det offentlige.

Det er det, der ligger i en stor del af det arbejde med kvalitetsreformen, der er blevet brugt penge til. Resten har været til at besvare spørgsmål til Folketinget og forsøge at efterspore, hvor pengene er blevet af på ældreområdet.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Finansministeren startede sin første besvarelse med at sige, at vi har brug for oplysning. Det er jeg enig i, og derfor vil jeg godt høre, om finansministeren vil bidrage til oplysningen.

Vi har jo oplevet det meget underlige forløb, at finansministerens kollega indenrigs- og sundhedsministeren har erkendt, at de tal, der var hele grundlaget for vedtagelse af flytning af opgaver, udligningsreform osv. – og det var de eneste tal, vi kunne forholde os til med hensyn til virkningen og konsekvenserne for den enkelte kommune – ikke holder. Vi har bl.a. i Folketingets Kommunaludvalg fået henvendelser fra en række borgmestre – Venstreborgmestre, konser-